

— *La peça*

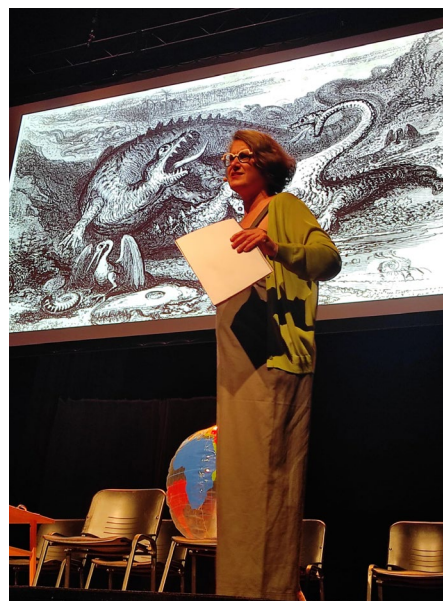
El canvi climàtic us amoïna? A mi, també. No sabeu com posar-hi remei? Jo, tampoc. Tinc, però, una cosa a dir-vos: el discurs apocalíptic entorn l'emergència climàtica ens fa caure en el desànim. Eps, aquest desànim té cura. Jo me'n vaig sortir gràcies a escriure. Us ho explico en un monòleg.

La temàtica

Paradoxalment, el progrés, amb la seva aparença de seguretat i l'augment de l'esperança de vida, ens ha tornat més intolerables a la desgràcia. Cada com som més vulnerables a l'amenaça. Ens enfonsem fins i tot abans que arribi el col·lapse. Som fràgils.

La solastàlgia (consol + dolor) és un terme híbrid ideat per l'activista i filòsof australià Glenn Albrech, que designa la tristesa causada per la destrucció del nostre entorn i, de retruc, de tot el planeta. És una mal dels nostres temps emparentat amb l'ecoansietat.

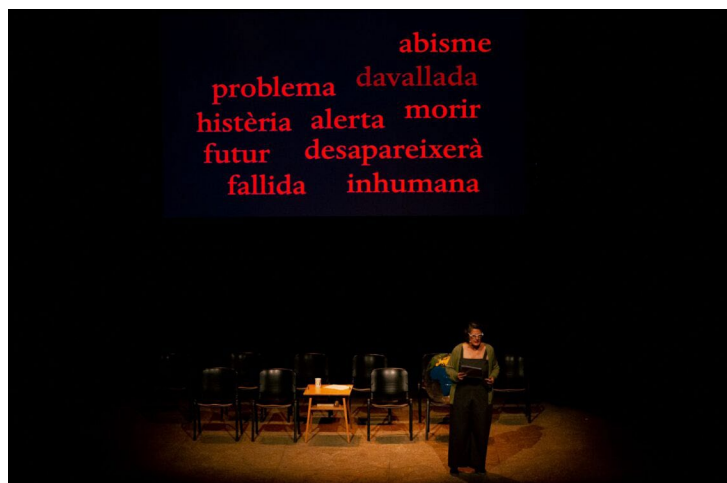
Estar sotmesos a la retòrica del col·lapse promoguda pels mitjans de comunicació ens afebleix. Els discursos apocalíptics i el consum d'oci de la desesperança ens paralitza. Alguns han trobat una teòrica cura a aquests mals contemporanis apostant pel retorn a la terra. Altres opten per la ingesta de psicòtrops. En el monòleg s'explica que l'escriptura, com a expressió creativa, també pot ser un remei per defensar-nos de la solastàlgia.

El monòleg

Seguint el fil conductor del procés d'escriptura d'una novel·la, l'autora, en una **conferència teatralitzada en format de monòleg**, ens convida a reflexionar sobre l'ansietat que provoca l'emergència climàtica, acabant amb possibles cures en clau irònica. El to és desdramatitzador, però sense caure en banalitzar la crisi ecològica que estem vivint.

El monòleg *Solastàlgia* s'estrena el 22 de maig de 2023 al **teatre Romea** de Barcelona dins el marc del cicle *Dilluns al Romea*.

— *Tastets*

“Ara els reis del món som nosaltres i com ens estem sentint mentre el nostre hàbitat s’empobreix? Que els virus es despertin, que les glaceres se’ns fonen, que el nivell del mar puja? Què farem quan ja no ens quedin noms per batejar les tempestes?”

“Francament, amb aquest panorama, no és fàcil llevar-se cada matí amb un somriure. Ja em veia d’aquí a quatre anys en ple col·lapse del sistema, lluitant per la supervivència pura i dura, com en aquell poema de l’Enric Casasses: sense mistos, sense petroli i sense saber distingir la cicuta del julivert.”

“Què hem de fer en aquesta sala d’espera, per no morir d’impaciència? Apagar les notícies per preservar-nos de les desgràcies? Conformar-nos amb petits gestos: abaixant la calefacció? Reciclant? prescindint del fuet? Medicar-nos massivament amb ansiolítics, antidepressius, somnífers?”

“Mentre progressava en l’escriptura de Solastàlgia, m’anava guarint de la tristesa paralizzadora per la crisi climàtica. Les paraules ja no eren com mosques que em brunzien en forma d’obsessió. Les podia esclafar amb el teclat per fixar-les al paper. Les llegia i no em feien tanta por.”

— Vides

— **Ada Castells** (Barcelona, 1968) va començar la seva carrera literària publicant *El dit del àngel* (1998), una història realista i estripada sobre els seus avantpassats protestants. Després va venir *Mirada* (2001), novel·la en contra de la dictadura de la imatge i, quatre anys més tard, *Tota la vida* (2005), biografia descaradament novel·lada del pintor romàntic Caspar David Friedrich. *Pura Sang* (2012), ambientada entre Menorca i Barcelona, li va valdre el Premi Sant Joan de Narrativa, i després va publicar *La primavera pendent* (2018) i *Mare* (2019), la seva novel·la més personal i que, tants anys després, entronca amb la primera. Al febrer del 2023 ha publicat *Solastàlgia*, una novel·la sobre l'extinció de l'espècie humana. Aquest mateix any també ha portat a l'escenari del Molino, de Barcelona, el monòleg *La més bella del món*, en el context del Festival BCNegra. Actualment viu entre l'Empordà i l'Eixample, imparteix tallers d'escriptura creativa i, sempre que acaba una novel·la, s'auto-regala un taller de dramàtúrgia a l'Obrador de la Beckett.

— **Mònica Molins** (Barcelona, 1989) dissenyadora i directora d'escena, inicia la seva carrera teatral participant en produccions a La Perla 29, la Sala Beckett o el Teatre Lliure. És col·laboradora habitual del director Ferran Utzet com a ajudant de direcció, en peces com *Esperant Godot*, *Sopa de Pollastre amb Ordi* o *Unes abraçades insuportablement llargues*. Ha estrenat peces com a directora i intèrpret a sales com la Sala Àtrium amb *Veu de Dona* o *Dau al Sec* amb *Autopsia de un desenfreno*.

— *Fitxa tècnica*

Detalls

- **Durada** 50'
- **Llengua** Català

— Hi ha la possibilitat de completar l'actuació amb un debat posterior amb l'autora.

Equip artístic

- **Text i interpretació** Ada Castells
- **Direcció escènica** Mònica Molins

Requeriments

- *Tots els requeriments son adaptables a l'espai: teatres, auditoris, biblioteques, escoles, llibreries...*
- Tres participants/ testimonis (opcional)
- Projector i pantalla de projecció
- Micròfon de diadema i micròfon de mà
- Equip de so
- Cadires per recrear una sala d'espera
- Tauleta auxiliar

Documents

- [Vídeo de l'espectacle](#)
- [Recull de reaccions](#)

Contacte

— adacastells@gmail.com